

WHAT'S IN A NAME

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven organiseert zij drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: liesbethsteur.com.

OLIJVEN PLUKKEN

Bij zonsopgang is het al duidelijk dat het een mooie dag wordt. Het is windstil en uit de vallei waar de rivier stroomt, stijgt de damp op. De zon is al warm en de lucht strakblauw. Een mooiere novemberdag om olijven te plukken bestaat niet. De vogels fluiten alsof het lente is en in het dal klinken de stemmen al van andere families die aan het plukken zijn. Hoewel de olijven opbrengst volgens de kenners niet bijzonder zal zijn dit jaar – door de droogte van afgelopen zomer en de vaak onverwacht harde wind – leveren onze honderdzeventig bomen vast wel vijfhonderd kilo op om een eigen koude persing te kunnen doen bij de perserij hier in ons dorp Santo António das Areias of in het volgende dorp Galegos. En waarschijnlijk is het meer.

Wij hebben vandaag hulp van onze goede, oude vriend Paco Luis Picado, kapper en barbier uit Valencia de Alcántara, Spanje. Een beroep waarmee je altijd geld kunt verdienen. In oorlogs- en vreedstijd. Daar kwam het gesprek op. Want tijdens het plukken is het soms stil en vaak nemen we dan de hele wereld door. Het ging vanmiddag over de jeugd, over dat iedereen wil studeren om zich te kunnen ontworstelen aan het ‘eenvoudige’ leven

van de ouders en grootouders. Een ambacht en arm zijn is synoniem hier, krijg ik de indruk en de droom is een job als manager, eigen huis met hypotheek en een leaseauto. Voor managers is nauwelijks werk. Dus na hun opleiding kunnen ze hier misschien werk vinden, maar moeten dan wel genoeg nemen met minder. In deze arme streken van het achterland kun je als ambachtsman zo aan de slag en een goed bestaan opbouwen. De Portugese aannemers klagen bijvoorbeeld steen en been over het gebrek aan personeel. Er is niemand te vinden en de bouw is *booming*.

Een ambacht beheersen heeft toch veel voordelen. Ik heb zelf van alles geleerd en gestudeerd en daarbij heb ik altijd in mijn achterhoofd gehouden dat een ambacht essentie is – voor slechtere tijden – en de rest is mooi meegenomen. Dus ik ben naast vertaler, yogadocent en schrijver, ook coupeuse. Want zeg zelf: of het nou oorlog is of vrede, iedereen heeft kleren nodig en voor Paco geldt dat haren altijd blijven groeien. Geen vetpot. Wel werk en eigen baas.

De Spaanse politiek, de Portugese en de Nederlandse komen ook voorbij. We

prijzen ons gelukkig met de rijkdom van het land waar we wonen. We hebben zuiver water uit de bron. Alles groeit en bloeit zonder toevoegingen. We hebben een eigen dak boven ons hoofd – dus niet van de bank – en we hebben te eten. Wat mij dan opvalt op zo’n dag is dat tijdens het plukken niemand zich opwindt over het wereldgebeuren. Voordat de woorden zich hebben kunnen nestelen in de hoofden van de plukkers zijn ze al in rook opgegaan in de oneindige schoonheid van de natuur. Maar het allerbelangrijkst zijn de olijven. Er wordt onafgebroken gespeculeerd over de kilo’s. En niet te vergeten de lunch. Dit keer een Portugese boeuf bourguignon. Paco heeft Spaanse wijn meegenomen. Nu is het avond en brandt de kachel. We hebben honderdvijftien kilo geplukt vandaag. Morgen weer een dag met nieuwe gesprekken.